

Schön Károly

Dániel hármaszózik

Hétezer forint sok pénz. Főleg taxira. Ennyiért az ember a nyolcvanas években ráverhette Rupaul lábára.

Mégis mindennap kell valami pozitív visszajelzés. Ami háromnegyed órára (készülődés, taxi, baszás) kiveszi az embert a napi nyűgből. Valaki pont ezért az érzésért a nyolcvanas években ráverte Rupaul lábára.

A lépcsőn felfelé már tudja az ember, mi várja – egy gazdaságilag egyenlőtlen kapcsolat.

Eat Pray Love, Buddha, semmi Tiziano-karcolat.

56

Szétkurált képek, befizetett wellness-hétvégék, hangoskönyv-transzcendens mindfulness, minden, ami belefér 48 négyzetméterbe – a szociokulturális struktúrákból kitörő romanticizmus a népszerű téveszme.

A depravitás hegeliánus kapcsolatban ült ott Buddhával, Sívával és a füstölőkkel. Tézis, antitézis, szintézis. Ez a minimális értelme.

Mégiscsak kell valami gondolat, hogy van több. Hogy ez nem csak időtöltés, nem csak egy ember-petang a Vérmezőn. Az okosabbak olyat írnának, hogy ez a férfiasság konstrukciójának veszélytelen élvezete.

A kishalál lakkfekete épülete, a Szodómia ismételt esztendeje, őszi délután, egy elhagyott szerető képzelete.

Az élet nagyon hosszú

Valami általában kitűnik, és az agyban rézkarcként megmarad.

Diana hercegnő képe egy fekete képkeretben áll a kredencen. Karkötők vagy órák, elrendezve. Filctollal ír a tükörré önmagának üzeneteket. Lila és piros fények, laminált repjegyek, memorabilia-egyveleg.

A hűtőn ajándékba kapott kedvességek, Párizs, mágnessel. Esetleg növények. Esetleg gyertya, néha valami stilizált poszter, betűméret, angol szavak. Önségítő könyvek, önbántó tükörfelületek.

Olykor bele lehet gondolni: a lakás tulajdonosa kiválasztott, ki-nyomtatott, majd bekeretezett egy képet a brit királyi család egy érdemtelenül híres tagjáról. Jelezni akart valamit.

Olykor bele lehet gondolni: T. S. Eliot azt mondta, az élet nagyon hosszú.

Az a sok köztes idő, ahol várakozni sem tudunk.
Az a sok kitöltetlen űr, ahol sekélyes képekben
elveszünk, végletes üres üveges élekben,
fehér hangok, geometrikus formák, zümmögő géphenger.

A végeláthatatlan tervezés, az epekedés előtti vágyakozás,
visszaszámolunk, aztán újrakezdjük, ameddig talán vége lesz.

Nem. Biztosan vége lesz. Az élet nagyon hosszú, de végérvényesen végletes.